

Van dezelfde auteur

Opzij!
Iemand als jij
Echt verliefd!
Wat ze wil!
En jij dan?
Voor mijn vriendin
Wat wil je nou?
Ik moet je iets vertellen
Blijf bij me
Eens in je leven
Het huis aan het plein
Dan komt alles goed

CATHY KELLY

*De magie van
Kerst*

en andere verhalen

the house of books

Oorspronkelijke titel

Christmas Magic

Uitgave

HarperCollinsPublishers, Londen

Copyright © 2011 by Cathy Kelly

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Barry McCall

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3729 7

ISBN 978 90 443 3730 3 (e-book)

D/2012/8899/66

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.cathykelly.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Dylan, Murray, Laura,
Naomi, Emer en Robert,
met heel veel liefs

Inhoud

De magie van kerst	9
Het gouden bruiloftsfeest	44
Madame Lucia	66
Kierewiet	81
Dat je binnenkort maar iets interessants mag beleven	98
Een villa aan zee	114
Een jaartje vrijaf	127
Cassandra	141
De brief uit Chicago	157
Trouw en rouw	195
U hebt mail	216
Kerstpost	229
Wat doen we met moeder?	240
De boekenclub van Paradise Road	258
De engel Gabrielle	271
Lizzies avontuurtje	285
Thelma, Louise en de twee stukken	297
Kerstfeest op het werk	327
Een familiekerst	345

De magie van kerst

Primrose Cottage lag helemaal aan het eind van Johnsons Lane, een snoezig huisje met een laag dak dat al bijna helemaal bedekt was met blauweregen en rozenstruiken die zo hoog waren opgeschoten dat ze door de ramen naar binnen gluurden.

Het was het eigendom van de gezusters Malone, Dolores en Genevieve, en hoewel ze eigenlijk nooit post kregen, waren de beide zussen goed bevriend met Bernard, de postbode, die 's morgens vaak even bij Primrose Cottage aanwipte voor een kopje thee.

Bernard had de gewoonte om, als hij iets voor hen had, rond halftien bij hen aan te komen, want dan had Genevieve inmiddels het kruiswoordraadsel opgelost en had Dolores het eerste wandelingetje met de honden achter de rug; langs het landhuisje van dat leuke jonge stel en weer terug. Dan zou de ketel vrolijk op het gas staan te zingen en lagen de broodjes van Dolores op te warmen in de oven, wachtend op een flinke dot van Genevieves zure appelstroop.

Genevieve was de kletskaus en de meest gezellige van de twee. Bernard had het idee dat ze ouder was dan haar zus, maar ze was wat wereldser en droeg graag zilveren kammetjes in haar witte haar. Ze was een vriendelijk vrouwtje in keurige bloemetjesjurken en met een bril met een schildpadmontuur. Dolores, die nog een flauwe kastanjebruine gloed in haar haar had, was wat schuchterder en liet het meestal aan Genevieve

over om het gesprek gaande te houden. Maar ze bleef constant tegen haar geliefde hondjes kwebbelen die ze aan één stuk door stukjes brood voerde.

Bernard had tijd genoeg om tijdens zijn ochtendronde een paar pauzes in te lassen, maar hoewel het dorp een paar bijzonder talentvolle huisvrouwen telde, ging hij toch het liefst langs bij de gezusters Malone. Hun huis deed hem denken aan vroeger, toen hij nog een jochie was.

‘Jullie zijn echt een fantastisch stel,’ zei Bernard dan, met een kop thee in de ene en een warm, met boter bestreken broodje in de andere hand.

‘Ach, dat is niets bijzonders,’ zei Dolores dan. ‘Dat deed moeder ook altijd al.’

‘Ja,’ beaamde Genevieve. ‘Moeder bakte altijd haar eigen brood en ze maakte haar eigen jam, maar ze had ook kippen.’

Die herinnering maakte de twee zusjes een beetje weemoedig. Moeder had hun altijd het gevoel gegeven dat ze te kortschoten. Ze was echt een ideale huisvrouw geweest, lang voordat dat soort termen in zwang kwam. Alle oudere inwoners van Ardagh waren het er roerend over eens: niemand kon aan mevrouw Malone tippen.

Ze was een krachtige vrouw, zeiden ze dan, in de dorpszinn van het woord die meer op kracht en vastberadenheid sloeg dan op het vermogen om bergen te verzetten. Ze was lid van elk comité geweest dat werd opgericht, had nooit een kerkdienst gemist, zorgde voor de bloemen in de kerk en stak haar mening niet onder stoelen of banken. Maar er waren toch mensen die vonden dat mevrouw Malone een tikje te streng was geweest bij het bepalen van wat haar dochters wel of niet mochten doen. En als je heel kritisch was, huldigde je misschien wel de mening dat ze Dolores en Genevieve Malone nog steeds onder de duim had, ook al was Vera Malone inmiddels allang dood en begraven.

Haar ‘meisjes’ mochten dan in de buurt van de zeventig

komen, ze hielden zich nog steeds aan de strenge regels die zij had vastgelegd en op de een of andere manier waren ze nooit verliefd geworden, ze waren nooit getrouwd en ze waren nooit vertrokken uit Primrose Cottage, met die lange achtertuin van zo'n tweeduizend vierkante meter, nog steeds met een groentetuin en diverse appelbomen. Alleen de kippen ontbraken.

Bernard Kavanagh begreep instinctief dat de zusjes een beetje inzaten over het feit dat er geen kippen meer rondscharrelden.

'Kippen zijn echte lastpakken, hoor,' zei hij ferm. 'Mijn schoonzus heeft ze ook en de eieren zijn heerlijk, dat staat vast. Maar het zijn maffe beesten, die altijd maar overal rondfladderen, de weg op lopen of door een vos worden gegrepen.'

'Moeders kippen werden nooit door een vos gegrepen,' vertelde Dolores hem ernstig.

Daar was mevrouw Malone bijzonder trots op geweest: ze had zich nooit laten beetnemen door een vos.

Op die noodlottige ochtend halverwege december had Bernard een paar folders in de hand, zeker één rekening en een groot, dichtgeplakt pakket dat met slordige hanenpoten was geadresseerd aan de *Fam. Malone, Primrose Cottage, East Ardagh*. 'Wat zou dat nou zijn?' vroeg Bernard, die meestal aan één blik genoeg had. Pakjes van postorderbedrijven, dwangbevelen, hij wist precies hoe ze aanvoelden.

'Interessant,' zei Genevieve, terwijl ze het pakje aanpakte.

Ze bekeek het even aandachtig. Het was zwaar, een stevig groot geval dat wel iets van een boek weg had, alleen hadden ze geen boeken besteld. Als ze iets wilden hebben dat bij de boekwinkel van Devine niet in voorraad was, dan vroegen ze mevrouw Devine of ze het in haar computer wilde opzoeken en voor hen wilde bestellen. Als het boek in kwestie dan aankwam, kregen ze een telefoontje van haar. Mevrouw Devine had hun nog nooit iets opgestuurd en als ze dat zou doen, was

ze zeker niet zo onfatsoenlijk geweest om het aan de *Familie Malone* te adresseren. Genevieve besloot dat ze het pas als Bernard weg was open zou maken om het raadsel op te lossen.

‘Een kopje thee, Bernard?’ vroeg ze, terwijl ze het pakje op tafel legde. ‘We hebben pepermuntkoekjes.’

Bernard wilde wel een kopje thee, omdat hij wilde weten wat er in het pakje zat. Voor een boek was het wel erg zwaar. Maar hij wist al lang dat Dolores en Genevieve niet half zo nieuwsgierig waren als hij en er geen been in zagen om het pakje gewoon nog even op tafel te laten liggen. Helaas had hij niet veel tijd meer, dus hij sloeg het aanbod beleefd af.

Toen hij weg was, ging Genevieve verder met haar kruiswoordraadsel. Het wilde niet echt lukken. Gisteren had ze drie woorden niet kunnen vinden en toen ze vandaag de oplossing bekeek, had ze tot haar grote schrik gezien dat ze eigenlijk heel simpel waren. Ik begin kennelijk een beetje te malen, dacht ze treurig. Wat een verschrikkelijk vooruitzicht. Moeder was tot op de dag van haar dood zo kien als ik weet niet wat geweest.

‘Loop rechtop, Genevieve,’ was zo’n typische opmerking van moeder geweest. ‘Omdat ik nou toevallig op sterven lig, hoef jij je nog niet als een zoutzak te gedragen!’ Of: ‘Kook die ham zelf maar. De slager rekent een vermogen om dat vlees te koken en te snijden. Pure diefstal, dat is het.’

Moeder was nooit van haar leven ook maar iets vergeten. Ze zou ontzet zijn geweest als ze zag dat haar dochter zichzelf niet meer in de hand had. Genevieve wenste dat het mysterieuze pakketje nooit was gekomen.

Maar ze liet Dolores niet merken dat ze zich zorgen maakte.

Ze had Dolores altijd beschermd en dat zou ze blijven doen. In plaats daarvan keek ze naar het grote pak op de keukentafel. Het zag er echt uit als een boek en Genevieve kon zich absoluut niet herinneren dat ze zoiets besteld had. En Dolores zou het nooit hebben gedaan zonder iets tegen haar te zeggen.

Dolores kocht nog geen pak melk zonder het eerst tegen haar zus te zeggen.

Het pak lag haar verwijtend aan te kijken, alsof het haar uitdaagde om het open te maken.

Dolores zat opgewekt met de honden te babbelen. Pixie – half chow half nog wat, met een snoezig gerimpeld snuitje en een stel grote ronde ogen – stond vrolijk om de voeten van Dolores te dansen. Snowy – wit, met een vlassige vacht en tere voetjes die grijs waren van de modder – zat rustig te wachten op de hondenkoekjes die ze altijd kregen als ze uit waren geweest.

Rond elf uur meldde Sidney zich voor een lekker hapje. Hij was een dikke grijze kater die eruitzag alsof hij net uit de droogtrommel kwam. Hij kon ook goed met de honden opschieten en ze woonden allemaal gezellig samen, zonder dat er nagels aan te pas kwamen.

Moeder had niets met honden of katten gehad. In feite wist Genevieve zeker dat moeder nooit zou hebben ingestemd met de huisdieren en hun ongewone namen. Genevieve dankte haar eigen naam aan haar vader, een vriendelijke man die ook gebukt ging onder de ijzeren vuist van zijn vrouw.

Toen Dolores twee jaar later werd geboren, had Vera Malone vastberaden een eind gemaakt aan de korte flirt van haar echtgenoot met die rare namen. Vera wilde dat haar tweede dochter Dolores zou heten, naar de heilige. Stuart Malone had Lola geopperd, maar dat bleek veel te gewaagd. Het werd Dolores en dat was het zeventig jaar lang gebleven.

Die ochtend knapte Genevieve al haar gewone karweitjes op en wachtte tot Dolores samen met de honden nog even gauw voor de lunch een wandelingetje door de tuin ging maken. Daarna pakte ze het grote pakket van de keukentafel op. Ze maakte het zorgvuldig open en toen ze haar hand erin stak, voelde ze de harde omslag van een boek.

Waar was dat vandaan gekomen? Genevieve zette alle zor-

gen over verschijnselen van seniliteit van zich af en trok het boek uit de verpakking.

Daarna zat ze er even stomverbaasd naar te kijken. Het was niet zomaar een boek.

De titel, *Magie voor beginners*, stond in donkergroene letters op een ondergrond van iets wat eruitzag als zeventiende-eeuws borduurwerk in gele en groene tinten. Een boek over magie.

Waar was het vandaan gekomen? Hun naam en hun adres stonden erop, zoveel was zeker. Maar zij waren toch geen van beiden zo mal geweest om naar Devines boekhandel te gaan en zoiets als dit te bestellen? Er zat geen briefje bij van Devine en op de verpakking stond geen afzender vermeld. Maar hoe zou zo'n boek anders in Primrose Cottage kunnen belanden?

Er was maar één verklaring voor: Genevieve Malone begon haar verstand te verliezen.

Een week lang verstopte Genevieve het boek op de bovenste plank van de kelderkast, gewikkeld in een oude sjaal. Dolores had een onwillige knie en liet het aan haar oudere zus over om op een krukje te klimmen als ze iets nodig had wat zo hoog lag. Maar hoewel het verborgen lag, moest ze voortdurend aan het toverboek denken. *Ik ben er nog steeds en jij begint een beetje te malen*, leek het te zeggen.

Ze vertelde Dolores niet wat er in het pak had gezeten. Dolores raakte snel overstuur en als dat het geval was, voelde ze zich meteen niet lekker. Het kostte Genevieve veel tijd om dat soort toestanden te vermijden.

In plaats daarvan belde ze zaterdagochtend naar de boekwinkel, vroeg naar mevrouw Devine en had een bijzonder onbevredigend gesprek met haar.

'Nee, hoor, u hebt echt niets besteld, miss Malone,' hield mevrouw Devine vol. 'Ik heb hier al uw bestellingen voor me en het laatste was *Tochten door het Heilige Land* en dat hebt

u opgehaald. Weet u zeker dat u het niet zelf per computer besteld hebt?’

‘Nee, dat heb ik niet gedaan,’ antwoordde Genevieve verdrietig.

Er stond geen computer in het huis van de gezusters Malone. De zusjes hadden altijd het gevoel gehad dat moeder dat vast niet goed gevonden zou hebben. Moeder had al bedenkingen gehad tegen elektriciteit, laat staan computers. Genevieve kon zich nog goed herinneren dat haar ouders daar ruzie over hadden gehad toen het hele dorp in 1947 werd aangesloten op het elektriciteitsnet.

‘Je kunt de vooruitgang niet tegenhouden, Vera,’ had haar vader geërgerd gezegd.

Het antwoord van haar moeder was kenmerkend dogmatisch geweest: ‘Ik doe wat ik wil.’

Uiteindelijk waren de Malones het enige gezin in hun straat dat nog niet aangesloten was. Maar na een jaar ging haar moeder eindelijk door de knieën, omdat mevrouw Kemp een van die moderne stofzuigers had gekocht voor de vloerkleden. Heel even was er een kentering geweest in de machtsverhoudingen in Johnson’s Lane. Mevrouw Kemp had de macht gegrepen met haar verhalen over al het stof dat gewoon verdween als je dat schitterende apparaat aanzette.

‘Je gelooft gewoon niet hoe stoffig zelfs de mooiste kleden nog zijn,’ zei ze dan, wachtend tot mevrouw Malone de handschoenen op zou pakken.

Een maand later hadden de Malones niet alleen elektriciteit, maar ook een stofzuiger. De olielampen werden bewaard voor echt donkere dagen of avonden als de stroomtoevoer onvoldoende was. Maar een computer... Nee echt, een apparaat dat zelf kon denken had moeders goedkeuring nooit kunnen wegdragen.

Met een bezwaard gemoed legde Genevieve na haar gesprek met mevrouw Devine de telefoon neer.

Boven lag *Tochten door het Heilige Land* op het nachtkastje naast Genevieves bed, samen met haar rozenkrans. Ze verdiepte zich vrijwel elke avond in het boek en liet haar vingers glijden over pagina's met foto's van de Klaagmuur en van de donkere, mysterieuze grot die de Heilige Grafkerk was. Ze had altijd willen reizen, maar ze was nooit verder gekomen dan Dublin, waar af en toe een bijzondere lunch werd gegeven in het Hibernian Hotel. Ze was ook een keer in Galway geweest, bijna vijftig jaar geleden, voor de bruiloft van haar beste vriendin, Mariah.

'Jij komt als volgende aan de beurt,' had Mariah vrolijk gezegd op de avond van haar trouwdag, toen ze op het punt stond om met haar complete uitzet uit het hotel te vertrekken en alleen nog haar boeket weg moest gooien. Genevieve had het boeket wel opgevangen, maar van een bruiloft was het nooit gekomen.

En hetzelfde gold voor buitenlandse reizen. Toen ze nog jong genoeg was om te reizen, had haar moeder dat niet goed gevonden. En hier in het dorp was ook geen enkele man geweest die zich kon meten aan de maatstaven van haar moeder...

Genevieve Malone was niet iemand die gauw kwaad werd, maar nu laaide er toch even een flits van pure boosheid op. Dolores en zij hadden dolgraag een computer willen hebben, maar dat had moeder nooit goed gevonden, dus die kwam er niet.

Ze hadden ook graag op reis willen gaan, maar dat vond moeder ook niet goed. Dus waren ze nergens naartoe gegaan en met niemand getrouwd.

Inmiddels waren Dolores en zij allang eigen baas, maar ze lieten zich nog steeds leiden door wat hun moeder wel of niet goed had gevonden.

Genevieve pakte het krukje en haalde het toverboek uit de schuilplaats.

'Het kan me niets schelen wat je ervan vindt, moeder,' riep ze uit en overviel daarmee niet alleen zichzelf maar ook Sid-

ney, de kat. 'Ik wil het gewoon bekijken.' Ze legde het boek op tafel en sloeg het open.

Het boek was niet het heidense geschrift dat ze had verwacht. Het spoorde niet aan tot het houden van zwarte missen of andere plechtigheden die tot doel hadden om het christelijke geloof te ondermijnen. In plaats daarvan was de inleiding een beminnelijke zwerftocht door de geschiedenis van de wereld en de plaats die magie daarbij had ingenomen.

Genevieve las over professionele Egyptische magiërs, over het afbranden van de bibliotheek in Alexandrië en over Keltische, Italiaanse, Romaanse en Joodse toverspreuken.

Hoewel de afkeuring van haar moeder voelbaar in de lucht hing, bleef Genevieve toch doorlezen.

Terwijl ze zat te lezen over de macht die je kreeg door naakt te dansen wist ze best dat ze nooit van haar leven een van de toverspreuken uit het boek zou proberen. Maar toch gaf het een zeldzaam bevrijdend gevoel om erover te lezen. Zij, Genevieve Malone, zou nooit slangenarmbanden gaan dragen om onheil af te weren of aan een berk vragen om een stukje schors af te staan waarop ze dan een smeekbede kon schrijven om een bepaalde man van haar te laten houden. Toch was ze stiekem een beetje jaloers op vrouwen die dat wel zouden doen.

Zou haar leven echt heel anders zijn verlopen als ze zich helemaal had ingesmeerd met bietensap om de liefde te lokken?

Ze dacht weemoedig aan de enige man op wie ze uit de verte verliefd was geweest, een zachtaardige, vriendelijke jongen die Dermot heette en die uit Ardagh vertrokken was zonder te weten dat Genevieve Malone hem op een zondag door de kerk had zien lopen en hem met haar grijze ogen overal had gevolgd. Als ze nu eens de moed had kunnen opbrengen om hem aan te spreken, ook al had haar moeder dat verboden?

Ze wikkelde het boek weer in de sjaal, legde het terug op de bovenste plank en zei tegen Dolores dat ze boodschappen ging doen, omdat ze niet genoeg melk in huis hadden. Ze liep

langs het huis van hun burens, waar die lieve Janet Byrne had gewoond tot haar hart eindelijk was bezweken. Ze had het huis nagelaten aan haar nichtje, een aantrekkelijk, lang, donkerharig meisje dat Lori heette. Ze was zich op een dag komen voorstellen, maar daarna hadden ze haar nauwelijks meer gezien. Genevieve vermoedde dat ze zo'n schitterende moderne carrière had, waarbij ze constant van de ene naar de andere vergadering moest rennen. Haar man Ben zagen ze wel regelmatig komen en gaan, net zoals nu, want hij pakte net de boodschappen uit de auto. Hij bood haar en Dolores altijd een lift aan naar het dorp als hij hen zag. Hij zag er een beetje triest uit, vond Genevieve. Het zou best moeilijk voor hem zijn, dat hij zo vaak alleen was. Over tien dagen zou het al Kerstmis zijn, misschien moest ze Dolores voorstellen om Ben en Lori op de thee te vragen bij wijze van vriendelijk gebaar voor die lieve, overleden Janet. Nee, dacht Genevieve opgewonden, voor een borrel! Ze zouden hen uitnodigen een borreltje te komen drinken. Moeder was lid geweest van de blauwe knoop en had nooit een druppel alcohol aangeraakt. Tegenwoordig hadden de gezusters Malone met uitzondering van een beetje Guinness voor in de kerstpudding nog steeds geen sterkedrank in huis, maar mensen dronken tegenwoordig toch allemaal? Zij en Dolores zouden een feestje kunnen geven!

‘Hallo, Ben,’ zei ze. ‘Wat een heerlijk zonnetje, hè?’

Ben Cohen keek omhoog alsof het de eerste keer was dat hij die dag de lucht zag.

‘Heerlijk,’ zei hij afwezig.

Genevieve begreep meteen dat hij niet in de stemming was voor een praatje. Ze kon de stemming van andere mensen heel goed peilen, dat was ook echt noodzakelijk geweest bij moeder, die van het ene op het andere moment ineens woedend kon worden zodat je haar goed in de gaten moest houden. Ze zou wel een ander keertje vragen of hij samen met zijn vrouw tijdens de kerst iets kwam drinken.

Ze genoot van het wandelingetje door de laan naar het dorp en bewonderde onderweg de kerstversieringen van andere mensen.

Padraig van The Gables had een grote bos kerstrozen boven zijn voordeur. Padraig was bedlegerig en Genevieve ging vrijwel elke dag even langs, maar vandaag zag ze de auto van zijn nichtje op de oprit staan, dus nu zou dat niet nodig zijn.

De familie Carden, een groot gezin dat onlangs vanuit Toronto terug was gekeerd naar Ierland, had de Canadese en de Ierse vlag opgehangen, omringd door kerstlichtjes en naast een groot bord waarop de rendieren aangespoord werden om stil te staan en zich te goed te doen aan het rendiervoer.

Dolores en Genevieve hadden een adventskrans in de keuken en een klein, discreet kerstboompje voor het raam van de zitkamer. Zonder elektrische lampjes, hoewel Dolores dolgraag dat soort snuisterijtjes zou willen hebben. Maar ze hadden nooit knipperende kerstlichtjes gehad en Genevieve vond het een beetje eng om ze nu ineens te kopen. Stel je voor dat ze in brand zouden vliegen?

Uiteindelijk kwam ze in het dorp aan en zag Sybil Reynolds langzaam uit haar auto klauteren. Haar donzige witte haar werd in bedwang gehouden door een gebreide rode muts. Sybil was zeker een jaar of tachtig en ze was dol op reizen. Moeder had Sybil en haar moeder nooit gemogen.

‘Veel te wispelturig, die vrouwen blijven geen dag thuis,’ had mevrouw Malone beslist en dat was dat.

In het geheim hadden Genevieve en Dolores Sybil benijd omdat ze zo zorgeloos was. Ze was getrouwd met de knapste man van de parochie, had vijf kinderen gehad en hoewel Harry geestelijk al lang niet meer de oude was en hij in een verpleegtehuis stilletjes met lege blauwe ogen voor zich uit zat te staren, had Sybil niets van haar levenslust verloren.

Ineens verlangde Genevieve heftig naar een gesprek met Sybil, een vrouw die nog steeds kon dromen en zich daar-

bij door niemand liet tegenhouden. Ze durfde te wedden dat Sybils kerstboom er met een overdaad aan twinkelende lichtjes uitzag alsof hij elk moment in brand kon vliegen.

‘Sybil!’ brulde Genevieve naar de overkant, geschrokken van haar eigen overmoed. *Dames schreeuwen nooit* was ook zo’n uitspraak van moeder geweest.

‘Heb je zin om samen met mij in het café een kopje thee te drinken?’

‘Ik zou een moord plegen voor een latte met een dubbele dosis koffie,’ zei Sybil stralend terwijl ze het portier van haar Mini dichtsloeg.

‘Ben jij in het Heilige Land geweest?’ vroeg Genevieve toen ze aan een tafeltje bij het raam zaten, waarop Sybils koffie en een glaasje spirulina stonden.

Genevieve wenste dat ze iets spannenders had besteld dan thee.

‘Daar zijn Harry en ik twee keer geweest,’ zei Sybil, met een blik alsof de tranen haar hoog zaten. ‘Ik wou dat ik hem in maart mee kon nemen naar Italië, maar hij kan niet weg uit het verpleeghuis.’

‘Ga je weg?’

Sybil wierp Genevieve een pientere blik toe, waaruit bleek dat ze eraan gewend was dat mensen van haar verwachtten dat ze niet meer van het leven zou genieten nu haar man in een verpleeghuis zat.

‘Dat hebben Harry en ik allemaal besproken, Genevieve,’ zei ze. ‘Ook wat er zou gebeuren als een van ons beiden zou overlijden of dement zou worden. Harry zei dat het geen zin had om allebei dood te gaan. De ander hoefde niet voorgoed te gaan zitten rouwen.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Genevieve. ‘Waar ga je naartoe in Italië?’

Sybil haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik nog niet precies.’

‘En eh... ga je met een groep of zo?’

‘Nee, in mijn eentje.’

‘Wat ben je toch moedig,’ zuchtte Genevieve. ‘Ik zou ook dolgraag willen reizen, maar ik zou nooit in mijn eentje op stap durven te gaan.’

‘Maar jij hebt toch Dolores die je mee kunt nemen,’ merkte Sybil op. ‘En je mag ook best met mij mee, hoor, als je dat wilt.’

‘Echt waar?’

Sybil dronk met een grimas haar spirulina op. ‘Je schijnt er jong van te blijven, maar het smaakt afschuwelijk.’ Ze zette het glas neer. ‘Wou je me vertellen dat Dolores en jij graag met me mee zouden willen naar Italië?’

‘Lieve hemel, nee,’ zei Genevieve haastig. ‘We zouden ons nooit willen opdringen...’

‘Er is geen sprake van opdringen. Ik zou het niet vragen als ik het niet meende,’ antwoordde Sybil.

Zoals zij het zei, klonk het allemaal zo simpel. Er waren geen voetangels en klemmen in een gesprek met iemand als Sybil, geen risico dat je iets verkeerd zou zeggen. Heel anders dan bij moeder.

Genevieve besloot haar best te doen een gewoon gesprek gaande te houden. ‘We zijn namelijk nooit op reis geweest, zie je, we zijn nooit ergens geweest,’ zei ze. ‘Dat vond moeder niet goed.’

Sybils blik vol medelijden snoerde haar bijna de mond, maar ze ging toch door.

‘En van de week kreeg ik per abuis een boek opgestuurd, dat me ineens aan het denken zette...’

‘Wat voor soort boek?’ Sybil boog zich geïnteresseerd naar haar over.

‘*Magie voor beginners*. Het was een vergissing, we hebben het echt niet bij Devine besteld of zo,’ zei Genevieve snel. ‘Ik ga naar de kerk en...’

‘Genevieve, ik ben je moeder niet. En ik heb ook niet het recht om je te veroordelen,’ zei Sybil. ‘Ik zou dat boek dolgraag willen zien. Het klinkt echt fantastisch...’ Er verscheen een brede glimlach op haar gezicht. ‘Kijk, daar is Claudia.’

Genevieve draaide zich om en zag de jongste van Sybils kroost, een vrouw met een bos wilde rode haren en een lachend gezicht.

‘Sorry, Genevieve, maar we gaan vandaag winkelen. Claudia rijdt. Ik moet ervandoor. Ik zou echt dolgraag dat boek van je een keer willen zien.’

Meteen daarna was ze verdwenen.

Genevieve kocht wat melk en liep langzaam de heuvel op naar Primrose Cottage. Onderweg vroeg ze zich af hoe haar leven zou zijn geweest als ze wat meer op Sybil had geleken, wat meer op het soort persoon dat *Magie voor beginners* zou hebben gekocht en gebruikt.

Er brandde licht in het huis van de burens, maar Ben en Lori hadden nog geen kerstboom neergezet. En Janet was altijd zo dol geweest op Kerstmis, dacht Genevieve treurig terwijl ze naar binnen liep. Het was een enorme schok geweest toen Janet overleed. Het was zo plotseling gebeurd. Het ene moment was ze er nog en een moment later was ze dood.

Het leven ging zo snel voorbij, het glipte Genevieve tussen de vingers terwijl ze het gevoel had dat ze niets met het hare had gedaan. Maar dat kon ze toch nog altijd veranderen?

Ben was op het eerste gezicht verliefd geworden op Lori. Midden in een onweersbui, terwijl hopen energie luid rommelend door de lucht denderden en rechtstreeks in zijn borst belandden, gevolgd door de lichtflits van de bliksem die een aanslag pleegde op zijn netvlies. Daarna kwam de regen.

Ben bleef nog even schuilen onder de luifel van het restaurant voordat hij de regen trotseerde om een taxi aan te houden. Het was bijna drie uur, de meeste mensen die van een zaken-

lunch hadden genoten waren verdwenen. Ben zou ook al weg zijn geweest, als zijn gast – ook een reclameman – die middag niet op vakantie zou gaan en van plan was om er een vroeger-tje van te maken.

‘Ik denk dat ik er nog maar eentje pak,’ had Jeff op een samenzweerderstoontje gezegd. ‘Weet je zeker dat je niet mee doet?’

Ben schudde zijn hoofd en dacht aan de stapels werk op zijn bureau.

Toen hij uiteindelijk vertrok, zat Jeff alweer achter zijn volgende glas met het opgetogen gezicht van een man die voorlopig nog niet naar huis ging om te pakken – ‘Dat regelt mijn vrouw allemaal, die weet beter wat er mee moet dan ik!’ – en terwijl Ben haastig naar buiten liep, vroeg hij zich af waarom zakenlunches in de reclamebranche geen deel uitmaakten van Dantes kringen van de hel.

Het was hoog zomer en de natte aardegeur van de buxushaag voor het restaurant sloeg hem in het gezicht en deed hem denken aan de zomers in het huis van zijn grootmoeder in West Cork.

Aarde, zand, het rollen van de zee achter de duinen, de picknicks in de tuin met uitzicht op zee, de oude dekens waaronder ze wegdoken als de wind over hun gebruide huid joeg.

Een vrouw kwam het restaurant uit en bleef naast hem staan, de ogen op de natte straat gericht. Ze was lang, bijna net zo lang als hij, maar ze droeg wel hoge hakken. Zonder die schoenen zou ze waarschijnlijk net tot aan zijn neus komen, vermoedde hij. Donker haar viel tot op de schouders van het lichtgekleurde jasje van haar broekpak. Hij kreeg de kans om haar te bestuderen omdat ze geconcentreerd bleef op wat ze zocht: een taxi, of een bepaalde persoon.

Het regende nog steeds. Ben stond rustig te wachten en toe te kijken. Ze was bleek, met een paar verdwaalde sproetjes op een gebogen neus. Donkere wimpers raakten zacht roze wangen toen ze op haar horloge keek.

En toen keek ze hem ineens aan, met verrassend lichtblauwe ogen die deden denken aan de zee in Clew Bay, en glimlachte. Die glimlach gaf de doorslag.

Met de lunch achter de rug en nog niet gekluisterd aan zijn bureau had Ben uit het diepst van zijn hart terug gelachen. Als accountmanager van een advertentiebureau wist hij precies hoe hij zijn gezicht in een lachplooï moest vouwen als een cliënt het onmogelijke wenste. Tijdens lunches glimlachte hij om verhalen over zeilen, golfen of vrijgezellenfeestjes in Portugal waarbij de bruidegom letterlijk vierentwintig uur van zijn leven was kwijtgeraakt.

Maar bij deze vrouw, voor het restaurant en midden in een regelrechte wolkbreuk, kwam zijn lach regelrecht uit zijn hart.

De vrouw kreeg lachrimpeltjes om haar ogen toen ze naar hem opkeek. ‘Je komt me bekend voor,’ zei ze met een licht accent dat hij meteen als Iers herkende, waarschijnlijk ergens uit Galway.

‘Raciale herkenning,’ antwoordde hij met zijn eigen Dublin-accent.

Ze schoot in de lach. ‘Hoe komt het toch dat die Paddy’s elkaar altijd tegen het lijf lopen?’

‘Paddy-tomtom?’ opperde hij. ‘En hoe komt het toch dat we meteen moordneigingen krijgen als iemand anders ons Paddy noemt?’

‘Op mijn werk noemen ze ons de Murphia.’

‘Nou, dat is beter dan Micks,’ zei Ben. ‘Hoewel mij dat niet zo vaak overkomt zodra ze mijn achternaam hebben gehoord. Ik heet Ben Cohen. Ze weten niet zo goed wat ze aan moeten met een Joodse Mick.’

‘Wat een inbreuk op de doorsnee paapse Ier!’ zei ze verrukt en stak haar hand uit. ‘Lori Fitzgibbon. Om precies te zijn: Lori Concepta. Ik heb zelfs in een klooster gezeten.’

‘Meisjes van kloosterscholen,’ zei hij zuchtend. ‘Daar werden we altijd voor gewaarschuwd.’

‘Omdat we zo wild waren?’

‘Zo wild als de pest. Al die opgekropte seksuele frustratie.’

Hij was op slag verliefd, met haar koele hand in de zijne en zijn blik op die blauwe ogen en die lichte Ierse huid die zo mooi afstak tegen haar glanzende donkere haar. Hij moest naar Londen komen om verliefd te worden op een meisje van thuis.

Twee jaar later waren ze getrouwd. Geen van beiden was van plan geweest om in Londen te blijven.

Het huwelijk en de aanschaf van een eigen huis in Naas leken een prachtige reden om terug te gaan.

Lori had een plan: een jaar om plezier te maken, samen een paar keer op vakantie te gaan en het huis in te richten. Daarna konden ze proberen om in verwachting te raken.

‘Dat laatste klinkt me als muziek in de oren,’ zei Ben. ‘Kunnen we dat vaak proberen? Kunnen we er eigenlijk niet meteen mee beginnen? Gewoon, om een beetje ervaring op te doen...’

Die woorden stonden in zijn hoofd gegrift. Het proberen was ontzettend leuk geweest, daar kon geen twijfel over bestaan. Pas toen dat proberen steeds maar op niets uitliep, begon het mis te gaan.

Ben maakte zich geen zorgen. Twaalf maanden was echt niet lang als je probeerde zwanger te worden, zei hij tegen Lori. Maar daar wilde ze niets van weten.

‘Dat is een eeuwigheid!’ gilte ze uit. ‘Je hebt geen idee, Ben, echt geen idee.’

Hun huisarts nam het serieus op. Hij verwees hen door naar een vruchtbaarheidskliniek. Bens test viel reuze mee, ook al was het een beetje gênant. Er was niets mis met zijn sperma.

‘Ze zwemmen als de beste!’ zei hij bij wijze van grapje, om Lori op te beuren.

Bij haar werd tijdens een kijkoperatie littekenweefsel in het baarmoederslijmvlies gevonden. Zwanger worden was niet on-

mogelijk, maar het littekenweefsel was van dien aard dat het wel veel moeilijker werd.

De logische oplossing was ivf.

‘Dit gaat lukken, lieverd, ik weet het zeker,’ zei Lori met glanzende ogen tegen Ben op de dag dat ze voor het eerst medicijnen ging slikken die haar lichaam voortijdig in de overgang moesten brengen.

Aan het eind van de cyclus had Lori zo’n angstaanjagend hoog aantal eitjes geproduceerd dat ze het risico liep om iets te krijgen wat de dokters ‘het overstimulatiesyndroom’ noemden, en dat zou haar fataal kunnen worden.

Daarom konden ze die keer geen poging doen om een embryo bij Lori te plaatsen. Ze zou drie maanden moeten wachten op een volgende cyclus.

Ben had nog nooit iemand zo diep ongelukkig gezien als Lori. Om haar te kunnen troosten moest hij zijn eigen verdriet wegstoppen.

‘Je begrijpt niet wat dit voor mij betekent,’ snikte ze avond aan avond, als ze een fles wijn opentrok om het verdriet te verzachten.

Op dat soort momenten voelde Ben zich volslagen machteloos. Hij wilde ook graag kinderen, hij wilde Lori kinderen geven, maar kennelijk waren het alleen vrouwen die verdriet mochten hebben als het maar niet wilde lukken om zwanger te worden. En hoe zat het dan met het verdriet van een man? Hoe zat het dan als je de kans niet kreeg om vader te worden?

De volgende twee cycli, waarbij ingevroren embryo’s bij Lori werden ingebracht, draaiden uit op mislukkingen die hun al hun spaargeld kostten. Toen gebeurde een wonder: Lori’s oudtante Janet stierf en liet haar een huis na in Ardagh, een forensendorp in de buurt van Dublin. Het was een schilderachtig huisje met twee verdiepingen in Johnson’s Lane, een landweggetje waar ze maar aan één kant burens hadden, een stel lieve, oude dametjes.

Ze overwogen eerst om het huis in Ardagh te verkopen, maar het was al oud en moest nodig gerenoveerd worden. Het zou meer geld opbrengen om hun eigen huis te verkopen en naar Ardagh te verhuizen, waardoor ze zich nieuwe vruchtbaarheidsbehandelingen konden permitteren.

Het betekende wel dat ze langer onderweg zouden zijn naar hun werk in de stad, maar het zou de moeite waard zijn.

‘Nu gaat het gebeuren,’ zei Lori vol vertrouwen toen hun huis eindelijk verkocht werd. ‘Dit was allemaal voorbestemd: de dood van tante Janet, het feit dat wij het huis kregen... het heeft gewoon zo moeten zijn. Je moet het zien als een reis, waarbij we gewoon dit punt moesten bereiken om onze dromen waar te kunnen maken.’

Ze had er zo mooi uitgezien terwijl ze hem toelachte, even jong en gelukkig als het meisje waarop hij in Londen verliefd was geworden.

‘Laten we maar samen gaan lunchen om het te vieren,’ had ze daarna gezegd. ‘Zo’n dag als vandaag heeft een glas champagne nodig ter ere van de toekomst.’

Ben had een spoorje angst gevoeld omdat ze zo overtuigd leek, want in het leven kon je nergens zeker van zijn en hetzelfde gold voor vruchtbaarheidsbehandelingen. Niemand kon iets garanderen. Zelfs als ze elke cent die ze hadden uitgaven, konden ze toch met lege handen blijven zitten. Maar dat kon hij Lori niet aan haar verstand brengen. Het was net alsof ze leefde voor deze droom en kapot zou gaan als die in duigen viel. Hij maakte zich toch al zoveel zorgen om haar.

Ze was steeds meer gaan drinken om het allemaal te kunnen verwerken en Ben hoopte dat Lori, als ze er langer over deed om thuis te komen, niet meer in staat zou zijn om na het werk nog met haar collega’s de kroeg in te duiken.

De kroeg betekende drank en hoewel Ben best begreep dat zijn vrouw haar verdriet met een paar glazen wijn moest ver-

drinken, ging ze na die laatste mislukte cyclus steeds vaker stappen. En dus ook steeds meer drinken.

Ben was tot de conclusie gekomen dat het allemaal aan de stad lag. Uit de buurt van die kroegen, het nachtleven en al haar oude, bevriende collega's zou het weer lijken alsof ze pas getrouwd waren. Dan zouden er 's avonds om negen uur geen telefoontjes meer komen waarbij Lori met dubbele tong zei: 'Eventjes met een paar vrienden de kroeg ingedoken. Heb er maar twee gehad, eerlijk waar.'

Ze nam nooit maar twee drankjes. Twee per kroeg, misschien. Maar Lori hield nooit na twee glazen op.

Ben had een keer een detective gelezen waarin een virus mensen in een Chimaera veranderde, een mythologisch dier met veel verschillende kanten.

Lori leek op zo'n Chimaera, hij wist nooit welke kant hij nu weer te zien kreeg. Af en toe was ze als ze thuiskwam weer die lachende Lori, het meisje dat hij zich uit Londen herinnerde, jaren geleden voordat onvruchtbaarheid hun leven was gaan beheersen. Dan knuffelde ze hem vrolijk en zei: 'We hebben zoveel plezier gehad! Ze wilden allemaal gaan dansen, maar ik zei nee, ik wil naar huis, naar jou, lieverd.'

Dan hoefde hij eindelijk een keer niet zijn tanden op elkaar te bijten. Deze Lori kon hij wel aan, nog net. Ze begon meestal te giechelen en had zin in chips of iets anders dat ze niet in huis hadden. Uiteindelijk zou ze slaperig worden en dan bracht hij haar naar bed en kleepte haar langzaam uit. De keren dat ze zo slaperig was, waren het fijnst. Dan kreeg hij bijna het gevoel dat dit zijn oude vrouw weer was, de vrouw met wie hij getrouwd was.

Maar er waren ook avonden dat ze woedend thuiskwam. Hij was er nooit achter gekomen wat ze dan precies had gedronken. Maar waarschijnlijk maakte dat ook niets uit. Of het nu wijn of tequila was, daar ging het niet om. Iets had haar kwaad gemaakt, iets onbelangrijks op haar werk: een zwangere

vrouw, een boze klant... En dat veroorzaakte de woede, een woede die Lori kennelijk alleen de baas kon met behulp van alcohol.

Hij wende zich aan om haar moeder elke dag te bellen. Eigenlijk raar dat Yvonne degene werd die hij belde. Het leek erop dat hij gewoon bang was om Lori in werktijd op haar mobiel te bellen. Behalve dan op de dagen dat ze zich schuldig en berouwvol voelde en beloofde dat ze het nooit meer zou doen.

‘Het spijt me zo ontzettend, Ben,’ hilde ze dan. ‘Ik weet niet waarom je nog steeds van me houdt en waarom je nog steeds bij me blijft. Ik gedraag me echt afschuwelijk. Ik zal het nooit meer doen, eerlijk niet.’

Meestal werd zo’n dag gevolgd door een week waarin niet gedronken werd, een week waarin Lori op tijd thuis kwam en als een ideaal huisvrouwje een heerlijk maal op tafel zette. Tot de volgende keer.

Yvonne, Lori’s moeder, scheen alles te begrijpen.

Yvonne zei dat ze haar dochter de laatste tijd bij familiebijeenkomsten veel te vaak dronken had gezien. Niet dat ze zichzelf onder de tafel dronk, maar ze vertoonde de subtiele glazigheid van een stiekeme drinker die de hele avond lang haar eigen glas vol schonk met wodka.

Op een keer hadden Ben en Yvonne Lori bij een dergelijke gelegenheid samen de trap op gesleept naar haar oude slaapkamer en toen was het onderwerp ter sprake gekomen. Ben zei dat hij best wist dat een probleemdrukker niet per se ontslagen hoefde te zijn en in een kartonnen doos hoefde te wonen om een alcoholicus te zijn.

‘Wat moeten we doen?’ vroeg Yvonne die avond, met een betrokken gezicht en betraande ogen.

Ben haalde hulpeloos zijn schouders op. ‘Geen idee,’ zei hij.

Dat was inmiddels bijna zes maanden geleden, vlak nadat ze in Ardagh waren gaan wonen, de verhuizing waarop hij al zijn hoop had gevestigd.

Vandaag toetste Ben opnieuw het nummer in voor zijn dagelijkse telefoontje naar zijn schoonmoeder.

‘Hoe gaat het vandaag met haar?’ vroeg Yvonne.

Ben hoorde de ongerustheid in haar stem. Hij was van zijn schoonmoeder gaan houden. Het was raar dat schoonmoeders eigenlijk nooit geliefd waren.

‘Vandaag gaat het prima,’ zei Ben.

Hij praatte op gedempte toon. Niemand op de afdeling marketing wist wat er met zijn leven aan de hand was. Belachelijk genoeg dachten ze dat hij alles had wat zijn hartje begeerde: een adembenemende vrouw, een beeldschoon huis in een snoezig dorpje en ongetwijfeld promoties in het verschiep. Wat kon het leven toch vaak dubbele bodems hebben, dacht Ben, met zulke grote verschillen tussen het uiterlijke beeld en de werkelijkheid. Ze moesten eens weten.

‘We moeten vrijdag weer naar de kliniek voor een consult over de volgende cyclus,’ zei hij tegen Yvonne. ‘Voor die tijd drinkt ze nooit. Er wordt dan een paar keer bloed geprikt en volgens mij is ze bang dat ze wat in haar bloed zullen vinden en ons uit het programma zullen keilen.’

‘Misschien is dat de oplossing,’ zei Yvonne tot zijn verrassing. ‘Vertel ze maar dat ze het op een drinken zet zodra ze niet in zo’n ivf-cyclus zit. Alcohol heeft wel degelijk invloed op de vruchtbaarheid.’

‘Maar tot een paar maanden geleden dronk ze nauwelijks,’ protesteerde Ben.

Het bleef gevaarlijk stil aan de andere kant van de lijn.

‘Jawel,’ zei Yvonne, zo zacht dat Ben zich afvroeg of hij het zich inbeeldde. ‘Ze heeft altijd te veel gedronken, zelfs als tiener al. Dat deed haar vader vroeger ook, maar hij is ermee opgehouden.’

‘Waarom heb je me dat nooit verteld?’ vroeg hij verbijsterd.

‘Ik was bang dat je bij haar weg zou gaan,’ fluisterde Yvonne. ‘En ze heeft je nodig. Volgens mij zou ze weleens op kunnen

houden als we haar de stuipen op het lijf jagen door te dreigen dat we haar uit het programma laten gooien.’

Ben hield die dag eerder op met werken en reed naar huis, naar de glooiende heuvels van Wicklow en Ardagh.

Onderweg dacht hij aan al die jaren dat hij Lori had gekend terwijl hem nooit was opgevallen dat ze meer dronk dan andere mensen. Hij nam zelf af en toe ook graag een glaasje wijn, maar daar bleef het bij. Het was wel waar dat Lori altijd een geopende fles witte wijn in de koelkast had staan, maar hij snapte niet hoe ze kon drinken zonder dat hij iets in de gaten had. Dat was hem vast wel opgevallen.

Thuis doorzocht hij het huis. Er lagen diverse lege wodka-flessen in de lades met haar truien en haar ondergoed, hij vond een halfvolle fles verstopt in het handdoekenkastje en een paar flessen wijn in de keuken. De wijn was van hetzelfde soort als de halfvolle fles in de koelkast.

Ben beseftte dat het heel gemakkelijk was om een fles leeg te maken, vervolgens door een andere te vervangen en net te doen alsof het dezelfde onschuldige, halfvolle fles was. Hij ontdekte ook een heleboel lege wijn- en wodka-flessen achter in het van spinnenwebben vergeven oude schuurtje. Lori had geweten dat hij daar nooit zou kijken. Ze gebruikten het nergens voor en zouden het op een dag helemaal leeg te halen. Ze had geweten dat het bezwarende materiaal daar veilig kon blijven liggen. Ze woonden nog maar twee maanden in hun huis in Ardagh en toch was ze erin geslaagd om in die korte tijd zo’n grote hoeveelheid drank weg te werken.

Op dat moment werd hij ontzettend boos. Niemand veranderde in zo’n korte tijd van een normale drinker in iemand die flessen vol wodka verstopte. Dit was, precies zoals Yvonne had verteld, duidelijk een probleem dat al veel langer bestond dan hij had gedacht. En die wetenschap maakte hem ronduit zierend.

Hij was ervan overtuigd geweest dat hij alles van Lori wist en dat was dus helemaal niet zo. Hij dacht aan al die tests en de foltering van het wachten op de uitslagen. En ondertussen had zijn vrouw de resultaten verknald door in het geheim te drinken. Hoe kon hij weten of ze wel echt gestopt was tijdens de cycli? Hij had de alcohol laten staan en hij was zelfs gestopt met fietsen, toen Lori een verslag las waarin stond dat sportzadels voor oververhitting van de zaadballen konden leiden en dat was weer niet goed voor de vruchtbaarheid.

‘Het is afgelopen met fietsen!’ had ze vastberaden gezegd en daar had hij zich bij neergelegd.

Misschien had zij gewoon tijdens de moeilijkste dagen aan de wodka gezeten, terwijl hij nota bene zelfs gestopt was met fietsen.

Hij belde haar mobiel en werd rechtstreeks doorgeschakeld naar haar voicemail.

‘Hallo, Lori, we moeten eens even met elkaar praten.’ Hij zweeg een moment voordat hij het volgende zinnetje insprak. ‘Ik heb thuis al die wodkaflansen gevonden. Bel me maar meteen terug.’

Hij zei niet dat hij van haar hield. Op dat moment voelde hij geen spoortje liefde.

Hij werd niet teruggebeld. Hij reed naar de supermarkt, deed er boodschappen en stond die net uit te laden toen hij een van de oude dametjes uit het huis naast dat van hen door het raam naar hem zag kijken. Hij dacht dat het Genevieve was en zwaaide. Hij wist nog steeds niet precies wie wie was. Hij liep naar binnen, maakte wat pasta klaar en probeerde een film op tv te kijken, maar hij kon zich niet concentreren. Het werd tien uur, elf uur en vervolgens middernacht en hij had nog steeds niets van Lori gehoord. Zijn telefoon lag stil op het lage salontafeltje voor hem en het schermpje was nog steeds leeg.

En toen hoorde hij het lawaai.

Het was tien voor twaalf 's nachts en Genevieve kon horen dat haar zus sliep. Dolores snurkte niet echt, maar ze maakte een zacht nasaal geluid dat klonk als getrompetter. Genevieve riep de honden van Dolores' bed en ze kwamen trippelend naar haar toe, verrukt dat er zo laat nog gespeeld kon worden.

'Ssst,' fluisterde Genevieve toen Pixie begon te blaffen. 'Koekjes.'

Ze wist dat de honden luidkeels zouden protesteren als ze naar buiten ging terwijl zij binnen moesten blijven, dus pakte ze een paar hondenkoekjes en stopte die in de zak van haar kamerjas. Ze gaf er een aan Pixie en Snowy die ze verzwolgen alsof ze niet hooguit een uur geleden de helft van de ge-roosterde boterham met jam van Dolores naar binnen hadden gewerkt.

Daarna trok ze de deur van haar zus dicht en schuifelde de trap af, met een kleine tas in haar hand. De honden verdrongen zich om haar voeten, om vooral toch maar niets te missen. In de keuken pakte Genevieve een kaars en de keukenlucifers. Het was een winderige decembernacht en een kaars zou binnen de kortste keren uitgeblazen worden, dus pakte ze een oude stormlantaarn en zette de kaars er voorzichtig in. In het boek werd met nadruk gezegd dat het een speciale kaars moest zijn. Deze was over van het feest van Mariahs veertigste trouwdag en dat was speciaal genoeg, vond Genevieve. Om wat meer licht te hebben zette ze er ook nog een paar waxine-lichtjes omheen. In het tasje zat het papier waarop ze alles waar ze op hoopte en van droomde had opgeschreven, precies zoals het boek had opgedragen, en ze had er een paar gebedjes bij opgezegd. Dat was ook niet echt iets magisch, maar inmiddels had Genevieve er voldoende over gelezen om tot de conclusie te komen dat magie wat meer persoonlijke interpretatie toestond dan het katholieke geloof.

Jij hebt de macht, stond in het boek.

Genevieve Malone, die nooit van haar leven het gevoel

had gehad dat ze ook maar een schijntje macht had, was vastbesloten om daar nu iets van in te halen. Ze zou beginnen door in haar blote velletje in het maanlicht te gaan dansen met een verlanglijstje van haar dromen. Misschien zou ze dan de moed krijgen om zelf naar het Heilige Land te gaan in plaats van er alleen maar boeken over te lezen. Sybil was er geweest. Werd het niet hoog tijd dat Dolores en zij er ook naartoe gingen?

De honden waren hysterisch van blijdschap dat ze zo laat op de avond nog de winderige tuin in mochten, terwijl ze eigenlijk al naar bed waren. Pixie bleef wild achter haar eigen staart aan jagen en botste tegen Genevieve aan.

‘Voorzichtig, lieverd,’ fluisterde Genevieve, terwijl ze de lamp wat steviger vastpakte.

De wind raasde door de tuin en gierde door de hulststruiken en de kale bomen.

Genevieve liep voorzichtig in het donker naar het kreupelbosje in het midden van de tuin.

Het was uiteraard puur toeval dat in haar moeders tuin niet alleen hazelaars, maar ook lijsterbessen en vlieren stonden, allemaal magische bomen. Daar zette ze haar lantaarn op de grond en legde het kostbare papiertje eronder.

‘Ik keer u echt niet de rug toe, God,’ zei ze terwijl ze omhoogkeek naar de lucht. ‘Ik open mijn geest alleen voor andere geloofsovertuigingen. Een kreet om hulp van meerdere kanten, zo u wilt. Ik bedoel, ik kom heus zondag wel weer naar de kerk en u weet ook dat we een adventskrans in de keuken hebben. En per slot van rekening zijn dit uw bomen en is dit uw maan.’

Ze trok haar kamerjas uit en bleef staan terwijl de midwinterkou om haar heen kolkte.

‘Dit is uw lichaam ook, God,’ riep ze rillend uit. ‘Ik weet niet waarom we ons daarvoor zouden moeten schamen. U weet toch dat moeder ons alleen maar rokken tot op de en-

kels wilde laten dragen. Waarom? Ik bedoel maar, waarom?’

Het had geen zin meer om te fluisteren. Schreeuwen was het enige wat overbleef.

Ze begon met de armen boven haar hoofd rond te draaien, op blote voeten op het vochtige klamme gras. ‘Ik wil reizen en avonturen beleven. Ik vraag het universum om me daarmee te helpen! Ik vraag het u en het universum, God. Ik vraag het iedereen!’

Op hetzelfde moment schrok Pixie ergens van. Ze sprong op en ging er als een haas vandoor, waarbij ze de stormlantaarn omgooide zodat die op Genevieves roze chenille ochtendjas viel, die meteen in brand vloog.

Snowy begon te blaffen en Genevieve slaakte een kreet. Ze rende terug naar het huis, op zoek naar iets om de vlammen te doven en viel over de sierkruiwagen waarin Dolores al sneeuwkllokjes voor januari en krokusjes had gezet. Ze lag languit op het gras met haar onderrug, die altijd zo gauw stijf werd, verkrampd van pijn en ze schreeuwde het uit.

‘Ik heb een geweer, ik schiet je dood!’ brulde Dolores vanuit haar raam, zwaaiend met een bezem.

‘Ik ben het!’ riep Genevieve ontzet.

Het licht floepte aan.

‘Wat doe je daar in vredesnaam bij die kruiwagen?’ wilde Dolores weten. Het bleef even stil. ‘En waarom ben je naakt?’

Ben holde de achtertuin in, maar het lawaai kwam duidelijk vanuit de tuin ernaast. Honden blaften en iemand schreeuwde. Zonder zelfs maar te overwegen om eerst de politie te bellen greep hij een golfclub en wipte over de scheidingsmuur tussen de tuinen. Daar vond hij de naakte Genevieve, die huilend en rillend van de kou in de kruiwagen zat.

‘Zoiets heeft ze nog nooit gedaan,’ hijgde het andere bejaarde dametje dat de achterdeur uitkwam met een deken en een bezemsteel.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Ben. Hij zat in de reclame. Hij had alles al meegemaakt.

Hij stampte de vlammen uit en redde een stukje papier dat in de wind wapperde. Er stond iets op geschreven. Iets over hoop en dromen. Hij stopte het in zijn zak.

Hij wendde zijn ogen af tot het blote dametje weer fatsoenlijk bedekt was en probeerde haar daarna gerust te stellen. Ze verging van pijn en schaamte, dat was wel duidelijk. Het andere dametje zei steeds opnieuw: ‘Maar wat was je aan het doen, Genevieve?’ Ze klonk volkomen verbijsterd.

Het duurde even voordat hij Genevieve tussen de planten uit had gevestigd. Ze was verrassend licht en ze rook lekker.

‘Wat een heerlijk parfum, Genevieve,’ zei hij, alsof het klaarlichte dag was en ze elkaar aan de voorkant op de stoep tegen waren gekomen.

‘Grapefruitolie,’ zei ze en hij voelde dat ze rustiger werd.

‘Maar waarom toch, Genevieve? En zonder kleren aan?’ zei Dolores.

‘Ik wilde een keer ’s nachts naar buiten...’ begon Genevieve beverig.

‘Natuurlijk,’ beaamde Ben, zonder te laten blijken dat de meeste mensen het toch wel raar zouden vinden als je midden in de winter ’s nachts in je blootje door de tuin ging dwaalen. ‘Er is geen fijnere manier om contact te krijgen met de natuur en eh...’ Hij keek even naar Genevieve om te zien op welke manier ze haar bezorgde zus gerust konden stellen.

‘En met God,’ zei ze snel. ‘God vindt het fijn als we de wereld om ons heen bewonderen.’

‘En Zijn grootse universum,’ deed Ben ook een duit in het zakje. Hij kwam alleen in de kerk bij bruiloften en begravingen. ‘Je had zeker een lamp bij je om te kunnen zien en toen vloog je kamerjas in brand?’

‘Dus die moest ik uittrekken,’ zei Genevieve, die dankbaar de verklaring aangreep.

‘Heel verstandig.’

Ben legde haar op de bank in de keuken en Dolores liep weg om pijnstillers te halen en nog een paar dekens.

Hij haalde het papiertje uit zijn zak en gaf het aan Genevieve.

‘Dank je wel,’ zei ze en ze wierp er een trieste blik op. ‘Het is me nooit eerder overkomen dat iemand me te hulp schoot. Dolores zou helemaal overstuur raken als ze wist wat ik aan het doen was. In mijn blootje ’s avonds naar buiten. Ik heb per abuis een boek over magie gekregen en daardoor kreeg ik ineens zin om iets anders te proberen, zie je. Ik wilde mijn leven veranderen voordat het te laat zou zijn.’

Op dat moment voelde Ben een zekere verwantschap met deze oude vrouw.

‘Dat begrijp ik best,’ zei hij. Hij dacht aan Lori en aan al die flessen, aan hoe ze had gelogen en aan hoe graag hij wilde dat het allemaal anders zou zijn. Als het alleen maar anders kon zijn.

‘Voel je je wel goed?’ Dit keer was het Genevieve die dat aan hem vroeg. Die wijze ogen gaven hem het idee dat ze alles zou begrijpen.

Dolores scharrelde ijverig om hen heen om thee te zetten. Genevieve zei haar dat ze nu maar naar bed moest gaan; dat zij zich best zou redden.

Ben zei dat als ze dat prettig vonden hij gewoon zou blijven om Genevieve naar boven te dragen als ze zover was dat ze naar bed wilde. ‘Bij mij is ze veilig, hoor,’ zei hij ernstig tegen Dolores. ‘Bovendien zijn de honden er ook bij.’

Het duurde even tot Genevieves pijnstillers gingen werken, maar toen dat het geval was, nam de kramp af en kon ze van de bank opstaan.

‘Zou je dat nou wel doen?’ vroeg Ben.

‘De dokter zegt altijd dat je in beweging moet blijven en niet moet blijven liggen.’

Ze zette nog een pot thee, bood er dit keer zelfgemaakte pepermuntkoeken bij aan en trok Ben toen mee naar de kast waarin *Magie voor beginners* lag.

Ze gingen aan de keukentafel zitten, bladerden in het boek en praatten over hun leven.

Ben Cohen, die zijn grootmoeder vol respect had behandeld maar haar nooit had verteld wat er in zijn hart omging, vertelde Genevieve hoe hij verliefd was geworden op Lori, over de ivf-behandelingen en over al die flessen die hij had gevonden.

Genevieve, die nog nooit van haar leven haar hart bij iemand had uitgestort – met uitzondering van Dolores en die probeerde ze altijd in bescherming te nemen – vertelde hem over de medelijdende blik op Sybils gezicht toen Genevieve het over mevrouw Malone had gehad.

‘Sybil weet alles en ze heeft medelijden met ons,’ zei Genevieve. ‘Ze weet dat wij tweeën hier gevangen zitten, ook al is moeder dood. Ze denkt dat we er nooit toe zullen komen om met haar naar Italië te gaan. Dat boek en Sybil hebben ervoor gezorgd dat ik alles ineens heel anders bekijk, het verleden bedoel ik. Ik ben nooit getrouwd en ben ook nooit de wereld in getrokken. En dat had ik wel moeten doen.’

Ben keek naar haar gezicht dat nog bleek was van de pijn, maar ook nog steeds hartelijk en levendig ondanks alle tekenen van haar leeftijd. Hij kon zien dat ze waarschijnlijk een schoonheid was geweest toen ze jonger was, met die hoge jukbeenderen en die mooie gewelfde wenkbrauwen. En ineens zag hij dat ze nog steeds mooi was. Dat was hem nooit opgevallen als ze wel eens op straat een babbeltje maakten. Maar ja, de waarheid over zijn geliefde Lori was hem ook altijd ontgaan.

‘Het is nog niet te laat,’ zei hij ineens. En hij had het niet alleen over een reis naar Italië.

‘Denk je dat echt?’ zei Genevieve.

‘Het is voor ons allebei nog niet te laat,’ zei Ben. ‘Jij moet

tegen Sybil zeggen dat je meegaat, dat jullie allebei meegaan. Ik zal wel op de honden passen.'

De tranen sprongen Genevieve in de ogen, maar het waren geen tranen van verdriet. Het waren tranen vol hoop, hoop op een nieuw leven, omdat het nooit te laat was.

'Dank je, Ben,' zei ze.

Hij hielp haar de trap op naar haar slaapkamer en drukte een kus op haar warme perkamentachtige wang.

'Misschien willen jullie met de kerst wel hier komen voor...'
Genevieve aarzelde even. 'Voor een kopje thee en nog een pepermuntkoek?'

'Dat zou ik heel leuk vinden,' zei Ben. Hij meende het van harte.

Hij ging naar huis en stapte in zijn koude bed. Daarna probeerde hij Lori's nummer nog een keer en dit keer nam ze wel op.

'Schattebout!' zei ze en aan haar stem hoorde hij het al.

'Hoeveel heb je op?' vroeg hij treurig.

'Drie maar. Echt waar. Ik wou het eigenlijk niet, ik wou naar huis komen om met je over die flessen te praten. Het was namelijk zo dat Scarlett van mijn werk een feestje had gegeven terwijl Marcus weg was en ze moest ze ergens laten omdat hij niet wil dat ze feestjes geeft, dus toen hebben we ze in mijn auto geladen en ik ben vergeten om ze weg te...'

'Hou op.'

'Nee, eerlijk...'

'Hou op met die excuses, Lori. Ik heb je door. Eindelijk.'
Dit keer pakte hij haar steviger aan. Het had geen zin om nu op dit moment plannen te maken of tegen haar te zeggen dat ze bepaalde dingen moesten bespreken. Dat moest wachten tot morgen, als ze weer nuchter was. Hij had in de loop der jaren heel wat alcoholici ontmoet. Hij had nooit gedacht dat Lori ook in die categorie zou vallen.

‘Kun je in een taxi stappen en naar huis komen?’

‘Eh...’ Ze klonk ineens heel onzeker, haast kinderlijk, nu de verwachte schrobbering was uitgebleven. ‘Ik denk het wel,’ zei ze.

‘Doe dat dan. Als je geen geld hebt, zeg dan maar tegen de chauffeur dat ik hem wel zal betalen. Daarna stop ik je in bed, dan praten we morgen wel verder.’

Plotseling begon ze luid te snikken. ‘Ik dacht dat je ontzettend boos zou zijn. Dat wil ik helemaal niet. Ik maak mezelf steeds wijs dat ik er maar ééntje zal nemen en dan...’

‘Geeft niet,’ zei hij zacht. ‘Kom nou maar gauw naar huis, lieverd. We beginnen gewoon opnieuw. We zullen zorgen dat je een ontwenningsskuur krijgt of wat er verder ook nodig is. Het is nooit te laat.’

Hij hoorde wat geluiden, gedempte stemmen en vervolgens een autoportier dat dichtsloeg.

‘Ik zit in de taxi,’ zei Lori. ‘Op weg naar huis.’

‘Dan zie ik je zo meteen, Lori,’ zei Ben.

Hij verbrak de verbinding en liep naar een plek waar hij uitzicht had op de tuin van Genevieve en Dolores en het groepje oude bomen dat met hun kale takken naar de nachtelijke hemel reikte.

Hij wist dat het waar was wat hij en Genevieve die nacht tegen elkaar hadden gezegd. Het was nooit te laat.

Dolores vond het helemaal niet leuk om weg te gaan als de narcissen nog in bloei stonden.

‘En hoe moet het dan met de slakken?’ wilde ze weten. De hele tuin zou erdoor opgevreten worden.

Genevieve had dat soort argumenten elke week gehoord sinds ze hun vakantie met Sybil in Italië geboekt had.

‘Het is nooit het juiste moment om weg te gaan,’ zei ze nu tegen haar zus terwijl ze opkeek van haar laatste checklist met betrekking tot paspoorten, fotokopieën van paspoorten, tickets

en geld. De taxi die hen samen met Sybil naar het vliegveld zou brengen, zou over een uur voor de deur staan. ‘We moeten er maar op vertrouwen dat dit voor ons het juiste moment is, Dolores. Het wordt vast fantastisch.’

‘Maar als er nou eens iets misgaat?’ zei Dolores terwijl ze net zo smekend opkeek naar haar zus als haar honden dat naar haar deden.

‘Sybil heeft de hele wereld rondgereisd,’ zei Genevieve vastberaden. ‘Zij weet wel wat er moet gebeuren als er iets misgaat.’

‘Het probleem met Sybil is dat ze het volgens mij best leuk zou vinden als er iets misgaat,’ zei Dolores zenuwachtig. ‘Ze is veel te avontuurlijk.’

Genevieve lachte. ‘Ik zou het ook wel leuk vinden om een avontuur te beleven.’

Toen ze de schrik in de ogen van haar zus zag, zei ze meteen daarna dat ze gewoon Ben konden bellen als er iets misging, dan zou hij alles wel oplossen.

‘Ja, Ben is echt heel lief voor ons,’ mompelde Dolores alsof ze in trance was. ‘En hij wilde ook voor de honden zorgen. Pixie en Snowy zijn echt dol op zowel Ben als Lori.’

Genevieve wist dat Lori na haar ontwenningsskuur lange wandelingen als therapeutisch beschouwde. Samen met Ben verheugde ze zich op het feit dat ze voor de honden zouden zorgen en met ze konden gaan wandelen, hoewel Genevieve hun wel had verteld dat de beide honden nog nooit van hun leven een lange wandeling hadden gemaakt.

‘We zullen echt goed voor ze zorgen, hoor,’ had Ben haar de vorige dag nog verzekerd.

Tegenwoordig had hij een stralende blik in zijn ogen en Genevieve werd er gewoon blij van als ze naar hem keek.

Als Genevieve en Dolores terugkwamen van hun reis zouden Lori en hij samen voor een korte vakantie naar Kerry gaan.

‘Lori wil het graag rustig aan doen,’ vertelde hij aan Gene-

vieve. ‘En we zijn nog nooit in Kerry geweest, dus daar hebben we ook geen slechte herinneringen aan. Ze heeft het moeilijk, maar ze houdt zich sterk. En mij maakt het niet uit waar we naartoe gaan, zolang het maar goed gaat met haar.’

‘Met jou naast zich zal ze het best redden,’ zei Genevieve.

‘Hoe zit het met Dolores?’ vroeg hij. ‘Vindt zij het nog steeds eng om weg te gaan?’

‘Heel erg eng,’ gaf Genevieve toe. ‘Maar wacht maar tot we er eenmaal zijn. Dan zal ze het echt fantastisch vinden, dat weet ik gewoon zeker. En dat geldt voor ons allebei.’

Toen ze haar handbagage had ingepakt, liep ze nog één keer door het huis om er zeker van te zijn dat alle ramen dicht zaten. Het was vreemd om voor twee hele weken weg te gaan. Ze was nog nooit eerder zo lang uit Primrose Cottage weg geweest.

Op haar nachtkastje lag *Magie voor beginners*, inmiddels behoorlijk beduimeld en verstopt onder een breiboek om te voorkomen dat Dolores het zou zien. Genevieve had het idee dat ze eindelijk het raadsel had opgelost hoe dat boek bij haar terecht was gekomen. Er was kennelijk nog iemand geweest die Malone heette, aan de andere kant van Ardagh. Een mevrouw Malone, woonachtig in West-Ardagh. De man in het hoofdpstkantoor had dat uiteindelijk toegegeven, maar pas toen Genevieve had gezegd dat het om een boek ging dat per abuis bij haar was afgeleverd en niet een rekening of een of ander belangrijk persoonlijk document.

‘O, alleen maar een boek,’ had de man gezegd, kennelijk opgelucht. ‘Want als het een of ander privédocument betrof, zouden we u geen bijzonderheden mogen geven.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Genevieve. ‘Nee, het was alleen maar een boek.’

Ze had bij wijze van uitzondering de auto gepakt en was naar West-Ardagh gereden om die mysterieuze mevrouw Malone te vinden. Daarbij was ze terechtgekomen bij nog een Prim-

rose Cottage, een piepklein huisje dat weggedrukt lag tussen twee mooie nieuwe huizen. De oude Genevieve had waarschijnlijk nooit de moed op kunnen brengen om zo vastberaden op de bel te drukken of door de ramen naar binnen te gluren toen er niet werd opgedaan, maar de nieuwe, dappere Genevieve had daar geen moeite mee.

Het huis stond echter duidelijk leeg. Zo voelde het ook aan. De ramen waren stoffig en de mat voor de deur was vuil. De mensen die hier hadden gewoond waren kennelijk verhuisd. Maar ze hadden wel een schitterende tuin achtergelaten, omringd door lijsterbessen, vlieren en hazelaars. Magische bomen.

Genevieve schreef een briefje op een stukje papier dat in haar handtas zat en stopte het in de brievenbus.

Hartelijk bedankt voor Magie voor beginners. Ik heb het nog steeds, voor het geval u het ooit nodig zou hebben.

Met vriendelijke groeten,

Genevieve Malone